

1. Про Національну поліцію: Закон України від від 02.07.2015 № 580-VIII. Відомості Верховної Ради. 2015 № 40-41. Ст.379. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.
2. Деменція. Спільна проблема. Погляд невролога. URL: <https://vopnl.vn.ua/one?st=282>.
3. ВООЗ про деменцію, її ознаки і лікування URL: <http://opnl.cn.ua/%D0%B2%D0%BE%D0%BE%D0%B7-%D0%BF%D1%80%D0%BE>.
4. Деменція: навчально-методичний посібник / О.А. Козьолкін, М.В. Сікорська, І.В. Візір, Ю.М. Нерянова. - Запоріжжя: [ЗДМУ], 2015. - 90 с.
5. What is project lifesaver URL: <https://projectlifesaver.org/about-us>; How does the project lifesaver program work? URL: <https://projectlifesaver.org/about-us/>; Searching for the lost: a task for an officer, not a caregiver.
6. Я загубився, нічого не пам'ятаю... URL: https://dt.ua/SOCIUM/ya-zagubivsyia-nichogo-ne-pam-yatayu-270990_.htm.

Тищенко Ірина Олександрівна
доцент кафедри
загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

ДЕЯКІ АСПЕКТИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Забезпечення національної безпеки у сучасних умовах є важливою проблемою державної політики та невід'ємною умовою сталого економічного і соціального розвитку України.

В п.17 ст.92 Конституції України зазначено, що до основних засад державної політики належить захист національних інтересів і гарантування в державі безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності. Також ст.17 визначає, що оборона України, захист її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканості покладаються на Збройні сили України, а забезпечення державної безпеки – на відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом. [1]

Функція держави щодо забезпечення національної безпеки є невід'ємною від основних напрямів діяльності держави, тобто її функцій, узгоджується з ними та полягає в забезпеченні безпеки національних інтересів (цінностей) або об'єктів захисту у відповідних сферах, а саме: військова, екологічна, економічна, політична, інформаційна та міграційна сфера.

Зазначимо, що ст.1 п.9 Закон України «Про національну безпеку України» від 21 червня 2018 року визначає національну безпеку України, як захищеність державного суверенітету, демократичного конституційного ладу та інших національних інтересів України від реальних та потенційних загроз. [2]

Зокрема, держава зобов'язана забезпечити такі напрямки національної безпеки, які включають боротьбу з транснаціональною злочинністю, вирішення міжнародних конфліктів, регулювання міграції тощо. До основних функцій держави відноситься ті, які мають на меті забезпечення територіальної цілісності, підтримання громадського порядку та забезпечення внутрішньої безпеки.

Проблеми національної безпеки завжди були у центрі уваги як глобальне явище, яке уявляє середовище безпеки, що протистоїть великій кількості загроз різного характеру.

Дослідження проблемних питань забезпечення національної безпеки держави силами охорони правопорядку здійснювалося у працях О.М. Бандурки, Р.А. Каложного, В.К. Колпакова, С.О. Кузніченка, Т.П. Мінки, В.І. Олефіра, М.І. Хавронюка, С.Б. Чеховича, О.Н. Ярмиша тощо.

Треба наголосити, що міграція виступає універсальним засобом пристосування до світових політичних, економічних, соціальних та інших змін, а роль і значення міграційної політики в міжнародному житті та забезпеченні національної безпеки підвищується.

Це актуально для України з її геополітичним розташуванням і складними умовами соціального життя. Міграція є складним процесом який вимагає постійної уваги з боку держави та її уповноважених органів з метою недопущення та локалізації правопорушень з боку іноземних громадян. Треба зазначити, що з кожним роком збільшується кількість іноземців, які з різних причин перебувають на території України, зростає нелегальна міграція в

державі, порушуються правила перебування та транзитного проїзду через її територію. В усіх випадках перебування на території України (постійне, тимчасове, транзитне) іноземці зобов'язані додержуватися українського законодавства, а в разі порушення ними відповідних норм або правил вони несуть установлену законами України відповідальність.

Одним з чисельних адміністративно-правових засобів примусового впливу, який застосовується уповноваженими на те органами державної влади з метою забезпечення публічного(громадського) порядку та безпеки є адміністративне видворення іноземців за межі України.

Слід зазначити, що ст.24 КУпАП передбачає адміністративне видворення іноземців за межі України, як вид адміністративного стягнення, але законодавством не передбачено, за вчинення яких саме адміністративних проступків іноземці та особи без громадянства позбавляються права перебувати на території України [3]. Крім того, адміністративне видворення не передбачене жодною санкцією статті 203, 203-1, 204, 204-1, 206, 206-1 та інші Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Як зазначає В.К. Колпаков, законодавець не дійшов до однозначного визначення адміністративного видворення як адміністративного стягнення, а саме, з одного боку законодавець включив поняття «примусове видворення» в ч.3 ст. 24 КУпАП «Види адміністративних стягнень», «...законами України може бути передбачено адміністративне видворення за межі України іноземців і осіб без громадянства за вчинення адміністративних правопорушень, які грубо порушують правопорядок», а з іншого боку не включив до переліку цих самих стягнень у даній статті» [4].

Так, адміністративне видворення іноземців за межі України має не визначену юридичну природу. Аналіз чинного законодавства (Закон України «Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту» та інші) та практики діяльності органів внутрішніх справ свідчить, що під поняттям «видворення» в окремих випадках використовуються терміни «вислання» чи «депортація» та існує певна колізія різних понять, що визначають діяльність держави та її уповноважених органів. Тому пропонуємо дати чітке визначення поняття адміністративного видворення, створити дієвий механізм адміністративно-правового регулювання видворення іноземців та осіб без громадянства та з'ясувати його місце в системі заходів адміністративного примусу.

Таким чином, реальна ситуація вимагає юридичного визначення, дійових процедур та специфічних функцій щодо правового регулювання адміністративного видворення іноземців та осіб без громадянства на рівні різних органів управління у цій сфері з позиції реалізації та захисту права громадян на внутрішню безпеку у системі національної безпеки.

1. Конституція України від 28.06.1996 року//ВВР України. - 1996. -№30.- с.141
2. Про національну безпеку України: Закон України від 21 червня 2018 року//ВВР України. - 2018. - №31.- с. 241
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення. - : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>.
4. Колпаков В.К. Адміністративно-правові проблеми видворення іноземців /Колпаков В.К.//Вісник Львів.ін-ту внутр.справ. - 2004.- Вип.1. - с. 201-203.

Царьов Олександр Дмитрович
заступник декана факультету
підготовки фахівців для підрозділів
превентивної діяльності

Царьова Ірина Валеріївна
доцент кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін,
кандидат філологічних наук

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

БЕЗПЕКОВІ ІНІЦІАТИВИ В НАЦІОНАЛЬНОМУ ВИМІРІ

Сьогодні в Україні запропоновано низку розумних ефективної взаємодії громади, закладів медицини, місцевого самоврядування, поліції, державних служб при вирішенні різноманітних проблем безпеки. Одноставного «рецепту» введення *Community Policing* не існує. Запровадження безпекової ініціативи в конкретному населеному пункті України – це